

"Roser er røde"

I forbindelse med Forskningsdagene 2005 gikk Regionalt biblioteksamarbeid i Midt-Troms og Pedagogisk senter Midt-Troms sammen om å arrangere en skrivestafett for 7. klasse. Anne O. Bjørkli stilte velvillig opp og skrev første kapittel, og fem 7. klasser meldte seg på og skrev de følgende kapitler.

Tittelen ble bestemt ved tittelkonkurranse, og Sørreisa sentralskole vant med "Roser er røde". 7. klassinger fra Rossfjord skole, Stonglandet skole og Sørreisa sentralskole har bidratt med flotte illustrasjoner. Anne O. Bjørkli har språkvasket tekstene. Annie Heitmann, Grethe Semmingsen og Mira Therese Sandaaker har hatt ansvaret for den praktiske tilrettelegginga.

Resultatet har blitt en meget spennende bok!

Hadde inntrengeren eller inntrengerne vært ute etter noe spesielt? Eller kunne det være innbilning? Holdt jeg på å bli rar? Overfølsom? Jeg visste det var idiotisk, men jeg åpna hver skapdør og kikka inn, som om noen kunne ha gjemt seg der inne. Jeg prøvde å snakke strengt til meg sjøl, men magesfølelsen ga meg ikke fred. Jeg gikk inn på badet. Undersøkte hver detalj, men nei, ikke noe uvanlig her heller.

Det var enda to måneder til pappa skulle komme hjem. Plutselig begynte jeg å lengte etter han. Bare han kunne komme før tida... Men jeg visste at han ikke kom til å gjøre det. Han skulle bruke det forskningsstipendet sitt. Kom til å fullføre oppdraget. Og jeg skulle gjøre jobben min med å se etter leiligheta for han. Det hadde virka helt greit, inntil i dag.

Pappa hadde mange filmer, og spennende bøker i bokhylla. Jeg kunne låne fritt, bare jeg satte det på plass etter meg. Jeg pleide å være innom et par ganger i uka, se etter at alt var i orden, vanne plantene og lufte litt.

Jeg satte meg ei stund i sofaen. Greide nesten å roe meg ned. Alt var jo som vanlig! Det var sikkert bare innbilning. Og hvorfor skulle jeg liksom vite at noen

7B ved Sørreisa sentralskole:

Chris Ofori Abolade
Marita Elisabeth Myrli Angell
Michelle Alfredsen Bakkehaug
Synne Julie Eilertsen
Linn Iren Eriksen
Geoffrey Fagerli
Karen Iren Garmo
Kenneth Gunnberg
Karoline Marie Hansen
Jeanette Henriksen
Kurt Ove Johnsen
Kine Karlsen
Marius Larsen

Jeg åpna døra, og da så jeg det! Skuffene i skrivebordet hans var dratt ut, uten å være skjøvet ordentlig på plass. Øverste skuff var ennå åpen. Flere av permene hans var tatt ned fra hylla over, uten å være satt på plass igjen. Hvem hadde vært her, og hva hadde vedkommende lett etter? Inntrengeren hadde tydeligvis ikke vært ute etter å ødelegge noe i leiligheta. Hadde han eller hun funnet det de lette etter? Hadde pappa noe hemmelig på kontoret sitt?

Uhyggen kilte meg i nakken, men jeg tvang meg til å gå rolig omkring, rydde permene på plass, forlate rommet, gi plantene vann, plukke med meg ei bok fra bokhylla i stua, og ta et siste overblikk i leiligheta, før jeg låste meg ut. Men da jeg var på tur ned trappene og ut i høstdagen, greide jeg ikke gå rolig lenger. Jeg sprang som om jeg hadde fanden i hælene. Kunne ikke komme meg fort nok bort. Sprang så jeg hadde blodsmak i munnen. Stoppa ikke før jeg var hjemme.

Skulle jeg ringe politiet? Nei, kanskje best å vente litt. Jeg fortalte ikke mamma heller om det som hadde hendt.

Silje Pettersen
Birte Richardsen
Kristoffer Rydningen
Erlend Solbergnes
Hans-Ketil Strømsnes
Linn-Therese Sørensen
Ole Thomas Theisen
Hulda Thorkelsdøttir
Klassekontakt: Finn Magnussen.

Kapittel 6

7A ved Sørreisa sentralskole:

Kim-Petter Eljar Bakken
Emil Berglund
Ragnhild Bjørkås

Heldigvis, tenkte jeg, da er det iallfall mer enn innbruddstyver og skumle anelser som kan få hjertet mitt til å slå fortere! Liv-Karin visste at jeg var interessert i Erlend, men sjøl visste han ingen ting. Jeg hadde ikke turt å gi han noen hint, i hvert fall ikke ennå...

Liv-Karin hadde allerede fått opp nettsida vi lette etter, og jeg satte meg ved sida av henne. Dro stolen litt skrått så jeg fikk ryggen mot guttene, redd for å rødme hvis Erlend tilfeldigvis skulle møte blikket mitt.

Jeg la ikke merke til at Ruben sto og hang bak oss og glante inn i vår skjerm, ikke før han bøyde seg nærmere og hang over meg. Innpåslitne, irriterende Ruben i klassen.

- Typisk kvinnfolk, sa han.

- Typisk kvinnfolk hva da? Jeg snudde meg fort mot han og prøvde å spidde han med blikket. Han svarte ikke, så bare utfordrende på meg. Jeg hadde ikke lyst til å gi han siste stikk, så jeg gjentok: - Typisk hva da, Ruben?

- Heter ikke Ruuuuuuben! Heter Rubben. Eller Røbben. Call me Røbben Boss, baby, gliste han og stakk pekefingeren helt opp under nesa på meg.

Kapittel 4

7. klasse ved Stonglandet skole:

Mia Hytonen

Kim Runar Klodiussen

Charlotte Wilsgård Olsen

Peter Johan Paulsen

Amalie Pedersen

Marius Rochmann

Johan-Fredrik Røds

Eirik Andre Sellevoll

Klassekontakt: Torunn Jakobsen.

- Har du lest denne, Ingvild, spurte hun og holdt opp ei av krimbøkene til Jo Nesbø.

Jeg rista på hodet.

- Er det noe å spise her? Jeg er sulten, sa Liv-Karin og åpna døra til det tomme kjøleskapet, fremdeles med boka i handa. Jeg rista på hodet igjen.

- Det bor jo ingen her nå. Jeg spiser hjemme. Plutselig, uten forvarsel, fikk jeg den lammende følelsen igjen. Som is nedover nakken...

Ingen tvil... Det var noen her likevel!

Her, inne i leiligheta... Nå...!

Forfatterne

Kapittel 1

Anne O. Bjørkli har skrevet seks bøker, de fleste av dem for barn og ungdom. Hun er født i 1951, og bor ved Storsteinnes i Balsfjord. Hun reiser mye rundt på skoler og holder opplesninger og skrivekurs, til glede for lesere og forfatterspirer. Den nyeste boka for barn/ ungdom heter "Når begeret er fullt" og kom i 2004.

Kapittel 2

7. klasse ved Senjahopen skole:

Lena-Mari Alfredsen

Henrik Bjørkli

- Hva er det i de mappene? Og hvem er det som er så interessert i hans papirer? tenkte jeg.

Liv-Karin kom også inn på kontoret og gikk bort til vinduet, som sto åpent. Jeg begynte å kaldsvette, og redselen slo inn med full tyngde. Det var jeg som hadde glemt å lukke vinduet da jeg var her sist! Hvem som helst kunne ha kommet seg lett inn! "Jeg stoler på deg, Ingvild", sa pappa. Han liksom understreket de ordene da han sa dem til meg.

- Vi må komme oss ut herfra, sa Liv-Karin og nå tok hun tak i min arm.

- Ja, sa jeg, og kjente at det var ingenting mer jeg ville enn akkurat det! - Må bare få lukka vinduet.

Jeg var ennå skjelven på hendene, akkurat som de var kraftløse, men jeg fikk da lukket det igjen. I det samme jeg var på tur ut døra fra kontoret, tok jeg med en av mappene som lå i det hemmelige rommet i skrivebordet.

Det var et kjølig drag i lufta da vi kom ut. Turen hjemover følte uendelig lang. Jeg måtte bare få snakket med mamma i kveld når hun kom hjem fra kveldsskiftet.

- Vi har ikke beviser for at de har gjort noe, sa Ruben. Og de hadde heldigvis ikke klart å genmanipulere planten ordentlig.

- Jo da, sa jeg. I går kveld før politiet kom, klarte Liv-Karin å få med seg en mappe om hvordan man skal genmanipulere hasj-planter! Og hvis vi løper til skolen kan vi få med oss noen flere beviser!

Vi fikk sagt fra til politiet, og de fikk fengsla Torsteinsen og vaktmesteren i 16 år for ulovlig bruk og besittelse av hasj, skudd avfyrt mot uskyldige personer og truing med våpen.

Jeg ble bra i kneet mitt etter to måneder. Ruben ble ikke avhengig, fordi de bare hadde ødelagt rusvirkningen istedenfor å forsterke den. Kulen som Erlend fikk i hodet, var borte dagen etter, og Liv-Karin var sjalu helt til hun døde, fordi hun ikke fikk være med på den siste og avgjørende delen av dramaet.

Neste morgen bråvåkna jeg av at mamma sto ved senga og sa det var frokost. Jeg hadde ikke matlyst, og jeg klarte heller ikke få sagt til henne hva som hadde skjedd i går. Måtte snakke med Liv-Karin først.

I det første friminuttet på skolen hadde både Liv-Karin og jeg behov for å snakke. Hva var det som egentlig hadde skjedd mens vi var i leiligheta?

- Hva er det faren din gjør i USA? spurte

Liv-Karin.

- Han har fått et forskningsstipend fra Forsvaret, svarte jeg.

- Hva er det han forsker på? ville Liv-Karin vite, men akkurat da kom Ruben og Erlend og satte seg på benken sammen med oss. Ruben begynte å snakke om kjærlighet... det av alle temaer! I dag var Ruben helt annerledes på en måte, kjærlighet hadde han aldri snakka om tidligere!

Vi hadde samfunnsfag på timeplanen, og hadde fått i oppgave å finne nyheter, både innenriks og utenriks. Liv-Karin og jeg samarbeidet, og bestemte oss for å finne

Litt senere på dagen kom Erlend på besøk til meg. Han hadde med seg blomster og konfekt. Han hadde også en kul i pannen etter fallet i går kveld. Jeg måtte le litt da han kom inn. Han lo faktisk tilbake. Da han kom inntil senga, ga han meg et kyss. Da ble det stille en god stund. Så fortalte jeg om dopet til Torsteinsen og vaktmesteren.

- JEG VET! Ruben brøt seg inn på skolen i dag og stakk av med litt narkotika! Ingen har sett han siden!

Det ble helt stille i ti sekunder.

Jeg kommanderte Erlend til å hente et par krykker, og han spratt opp av stolen, og ble borte en liten stund. Så kom han pesende inn igjen med et par krykker. Han hjalp meg opp av senga og ut døra på rommet jeg lå på. Vi hinka oss ut av avdelingen og rett ut av døra på sykehuset.

- Hvor kan han være? ropte jeg da vi var kommet ut på parkeringsplassen.

- På den gamle bilfabrikken kanskje? sa Erlend.

- Ja, det må nok nesten du vite siden dere er bestevenner, sa jeg, så svakt at det nesten ikke kunne høres.

Kapittel 3

- At vi to skal gå til Universitetet, alene? Tror du er sprø! Tør vi det da? Liv-Karin hørtes skeptisk ut. Etter å ha tenkt frem og tilbake mange ganger, hadde jeg funnet ut at det måtte være veien å gå. På Universitetet kunne de kanskje gi oss noen spor å gå etter. Hvilke viktige papirer befant seg på pappas kontor? Og hvem prøvde å få tak i dem?

- Jeg har tenkt på en mulighet, dersom vi ikke tør gå alene. Kanskje skal vi snakke med Erlend om denne saken...Tenkte kanskje det kunne være fint å få med en gutt, man vet jo aldri....

Liv Karin blunket lurt. - Å jasanya du, og hvorfor akkurat han? Jo, klart. Jeg skjønner. Og faren hans jobber jo på Universitetet, så det er kanskje en god unnskyldning for å spørre han. Du er jammen meg lur, sa hun med et glimt i øyet.

Jeg kjente at det ville koste meg mye å ta kontakt med Erlend, men dette var kanskje den perfekte anledning.

- Etter at du var kjørt på sykehuset, kom politiet og avhørte oss. Etter det fikk vi vite av politiet at det var vaktmesterens fingeravtrykk på geværet. Jeg fikk også med meg en mappe fra vaktmesterens kontor, la Liv-Karin til. - Den inneholdt noe om genmanipulering, og hadde noen bilder av noen grønne blader som var kroneformet.

- CANNABIS! MARIHUANA!

- Hva mener du med det? spurte Liv-Karin.

- HASJ! ropte jeg. Narkotika! Skjønner du ikke? Torsteinsen og vaktmesteren skal genmanipulere hasjplanter! De har tenkt å selge narkotika som de har dobla virkningen av, slik at rusen blir nesten dobbelt så bra som den er til vanlig! De kan deretter selge det for flere millioner kroner til utlandet!

Liv-Karin så skikkelig forbausa ut.

- Det er VELDIG straffbart! sa jeg.

- Å herregud! hylte Liv-Karin. Vi må få stoppa dette! Skal vi ringe til politiet?

- Det går nok ikke, sa jeg. Torsteinsen var jo i militæret, og fikk den der gullstjerna si, vet du. En soldat

rolig, for så å komme til saken så snart han kom ut av garderoben.

Erlend kom så klart ikke alene ut. Han kom sammen med, ja- hvem andre enn Ruben! Her gjaldt det å holde hodet kaldt. Jeg kremta og dulta borti Liv-Karin for at hun skulle si noe.

- Kremt, kremt Hei! Ehh... Hei, Erlend, det var noe vi skulle snakke med deg om.....

- Hva da? spurte Erlend. Han så spørrende på oss.

- ERLEND! HVA MED MEG DA? Ruben satte opp et fornærmet ansikt Vi visste ikke om det var så lurrt å ha han med, men han var jo hyggelig i går. Snakka om kjærlighet og greier. Vi bestemte oss for å la han få være med.

Guttene sto og lytta med store øyne mens vi fortalte.

- Det høres jo ut som en skikkelig krimroman. Kuult! Dette blir vi med på! Både Erlend og Ruben ble engasjert med det samme.

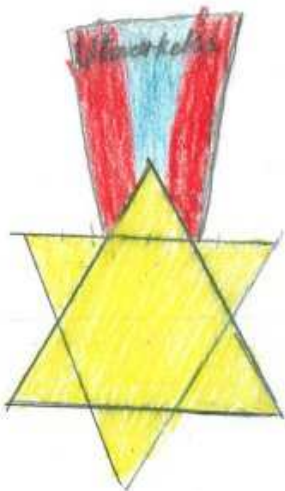
Inne hos vaktmesteren var det aviser med innbruddreportasjer i fleng!

- Men ..men .. se der! Det er jo mappa til pappaen din, Ingvild! Kom, vi tar den og stikker, NÅ!

- Men vent litt! sa Erlend. Det har nettopp vært et nytt innbrudd på Universitetet! Det står her fra dagens avis..! Vi så skremte på hverandre og tenkte det samme... Kunne dette bety at Torsteinsen ikke hadde noe å gjøre med de andre innbruddene?

Gullstjerne... Alle tenkte så det knaka. Vi var på vei hjemover da Ruben plutselig utbrøt:

- Torsteinsen! Det er jo Torsteinsen som bestandig går med den gullstjerna. Det er jo den han fikk i militæret og som han er så stolt av. At jeg ikke kom på det før!

- Du er genial, Ruben! Det var jo litt av et spor!

- Men kan det bety at han har noe å hente på

Universitetet? Kan det ha med forskning å gjøre? Her er det noe muffens.....

- Næh ! Se der! ropte Liv-Karin! Det er papirer strødd utover langs gata...

- Vi følger papirene for se om vi finner noe! Vi gikk ikke så langt før vi skjønnte hvor papirene førte oss.

- Vaktmesterens hus?

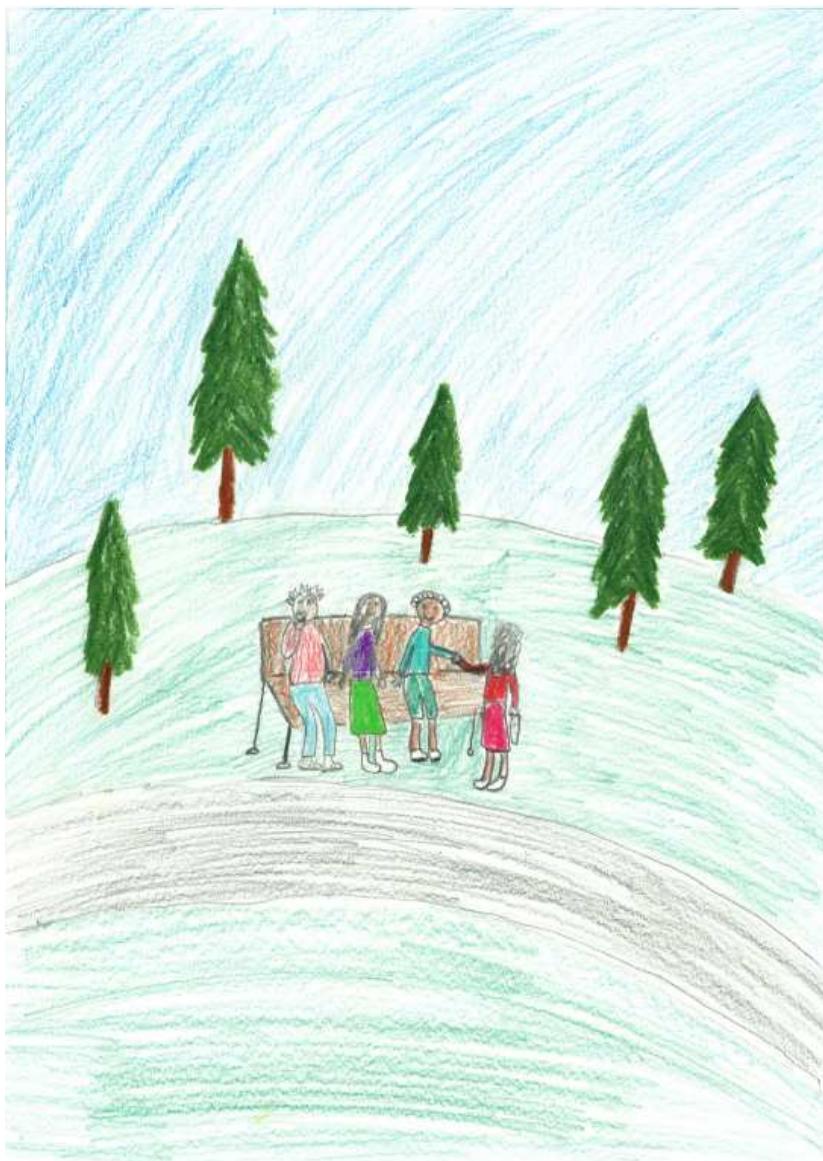
Vi forstod raskt hva vi måtte gjøre.. Vi dro hjemover hver for oss, men avtalte å møtes hos meg kl. 20.00 kvelden etter.

Neste morgen var alt som vanlig. Nesten da... skoledagen gikk tregt! Så altfor tregt... Det var bare friminuttene som var interessante! Ihvertfall for meg.. Jeg stod og beundra Erlend mens han spilte fotball..

Endelig ble det kveld, og klokka åtte møtte alle opp presis. Jeg hadde stelt i stand pizza og brus!

- Mmm, det var godt. Men fra nytelse til alvor! Vi sniker oss til vaktmesteren. I NATT!! Vi MÅ undersøke der! sa Erlend.

Vi avtalte med mødrene at alle skulle overnatte hos meg.

Vi spurta ned trappa fort som fy! Uheldigvis møtte vi Torsteinsen. Alle sprang rett i han, og det gikk IKKE bra! Han falt flere trappetrinn nedover... Det gikk bra med oss heldigvis, men Torsteinsen ble liggende i en forvridd stilling. Vi fikk panikk! Hva skulle vi gjøre?

- Vi må ringe 113 og forklare hva som har skjedd! Da vi var sikre på at ambulansen var på vei, storma vi ut av skolegården og bestemte oss for å stikke inn på Burger King.

- Det var ikke sånn jeg forventa at det skulle gå, sa Erlend. Plutselig glippa det ut av meg: - Så lenge det går bra med deg, så er det okay for meg!!

- Hva sa du nå, Ingvild?

- Ehh.. Ehh.. Ingenting, ingenting!! Jeg kjente jeg ble tomatrød i ansiktet.

- Jeg har noe å tilstå, stotra Erlend. Jeg elsker deg Ingvild, men har aldri tort å si det!

- Det samme med meg, hviska jeg tilbake. Plutselig ble det romantiske øyeblikket avbrutt. Det stod en mørk skikkelse utenfor vinduet og stirra på oss. Da skrek Liv- Karin: - Se, han har mappa til pappaen din, Ingvild!

- Ja, godt tenkt! Kanskje han gjorde noe, slik at han ikke fikk jobbe der lenger? sa Liv Karin.
- Dermed vil han hevne seg på et vis, mente Erlend.
- Men hvordan? lurte jeg, har Torsteinsen noe med alle innbruddene å gjøre?
- Jeg har en ide, utbrøt Erlend. I morgen forsøker vi å bryte oss inn på Torsteinsen sitt kontor. Det må jo finnes flere spor, dersom det er han.
- Vi prøver, sa Liv Karin og så tøff ut.
- Jeg tar med dirkesettet mitt, sa Ruben.

Neste dag venta vi på at alle elevene skulle gå ut i skolegården. Vi gikk sakte ut av klasserommet. Akkurat da vi kom ut i gangen, kom Torsteinsen gående.

- Hvorfor er ikke dere også ute, sa han med hås og skummel stemme.
- Vi, vi, vi... bare venta på at de andre skulle gå ut vi, slik at vi slapp å bli tråkka ned, skyndte Erlend seg å si.
- Nja... Torsteinsen dro på det, - Ok, men la meg slippe å se dere henge rundt i gangene her!

- Det.. det betyr jo at rosene trolig ikke hadde noe med innbruddet i pappas leilighet å gjøre. Kanskje Torsteinsen er mer interessert i blomster enn genmanipulering?

- Ok, svarte Erlend, og vi gikk ut alle fire.

Da vi var kommet ut, utbrøt Liv Karin: - Så dere, han hadde ikke gullstjerna på seg!

- Ja, men jeg la merke til mer, han hadde røde prikker i ansiktet, sa Erlend.

- Ja, som om han har allergi eller noe, sa jeg. Jeg så opp mot Torsteinsens kontor. Det vokste ei stor rosebusk der, med mange roser på. Den måtte ha vokst mye i sommer!

Plutselig slo Torsteinsen opp vinduet. Vi skvatt til alle sammen! Torsteinsen hadde framdels det røde utslettet i ansiktet, og da han lukta på rosene, satte han i et kjempenys.

- Hei! ropte jeg, pappa har slike roser ved vinduet til soveromskontoret sitt!

- Var det det vinduet som sto åpent da vi var der, spurte Liv Karin.

- Ja, svarte jeg skjelvende.

- Kan dette være et spor vi kan gå videre på? Jeg snudde meg til de andre tre.

Kapittel 5

Det var nå helt stille blant oss...

- Vi gjør dette til en lett samtale og diskusjon, sa Liv-Karin. - I morgen møtes vi etter skoletid utenfor skolen! Det vil si kl.15.00, PRESES!

